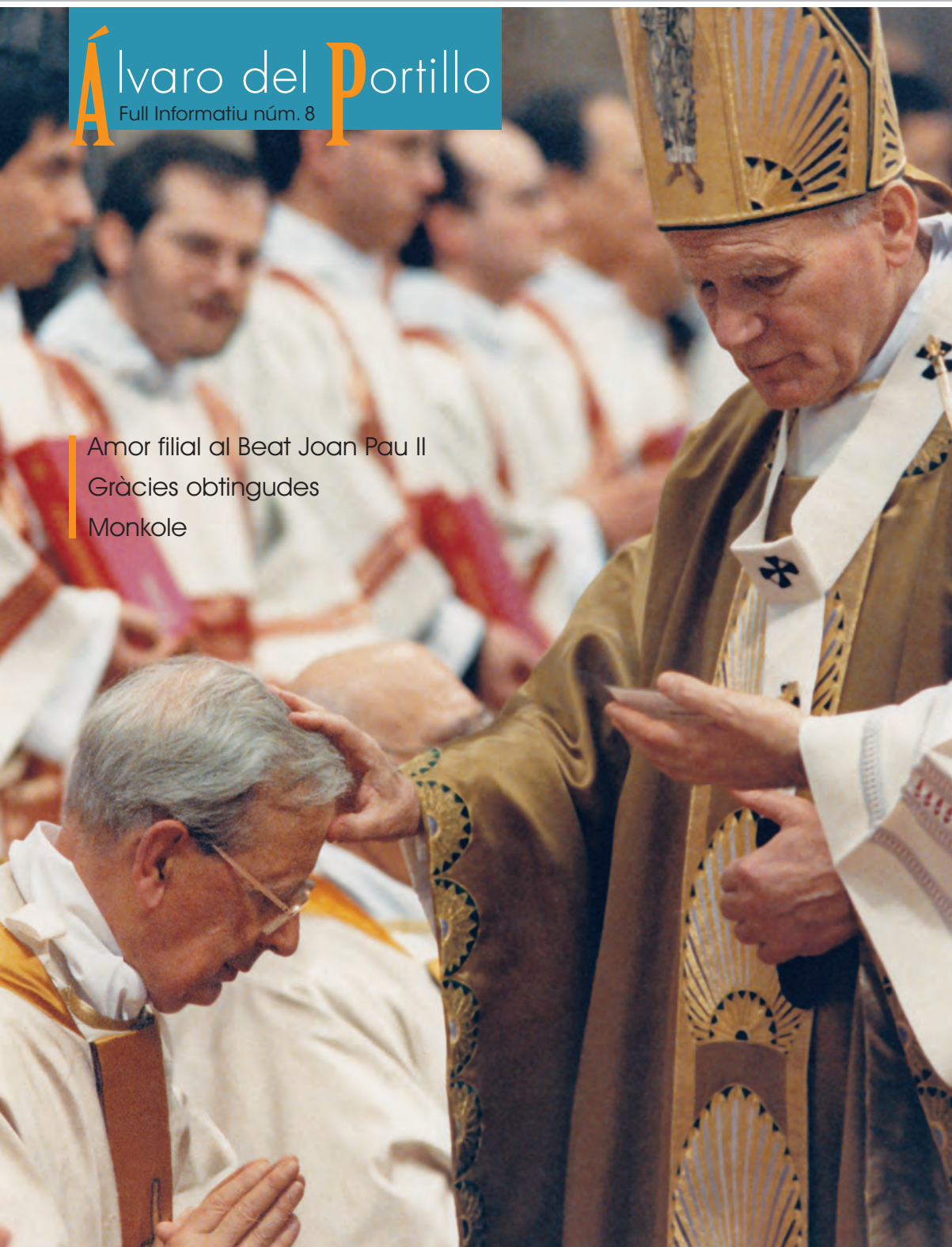

Álvaro del Portillo

Full Informatiu núm. 8

Amor filial al Beat Joan Pau II
Gràcies obtingudes
Monkole

3 EDITORIAL

4 AMOR FILIAL AL BEAT JOAN PAU II

8 FAVORS DE DON ÁLVARO

10 MONKOLE: A FAVOR DE LA VIDA

Monsenyor Álvaro del Portillo va néixer a Madrid (Espanya) l'11 de març de 1914. Era Enginyer de Camins i doctor en Filosofia i en Dret Canònic.

Es va incorporar a l'Opus Dei el 1935. El 25 de juny de 1944 va ser ordenat sacerdot, i dos anys després va fixar la seva residència a Roma, on va col·laborar directament amb sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, fundador de l'Opus Dei.

El seu servei a l'Església es va manifestar, també, en la dedicació als encàrrecs que li va confiar la Santa Seu i, especialment, en la seva activa participació en els treballs del Concili Vaticà II. El 1975, després de la mort de sant Josepmaria, va ser elegit per succeir-lo en el govern de l'Opus Dei. El 6 de gener de 1991 el Sant Pare Joan Pau II li va conferir l'ordenació episcopal.

El govern pastoral del Servent de Déu es va caracteritzar per la fidelitat a l'esperit del fundador i per l'afany d'estendre arreu del món els apostolats de la Prelatura i la crida a la santedat en la vida ordinària.

La matinada del 23 de març de 1994, poques hores després de tornar d'una peregrinació a Terra Santa, el Senyor va cridar al seu si aquest servent bo i fidel. El mateix dia, el Sant Pare Joan Pau II va anar a resar davant les seves restes mortals, que ara reposen a la Cripta de l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau, a Roma.

EDITORIAL

Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!

Don Álvaro va repetir innombrables vegades aquesta jaculatòria, amb què sant Josepmaria resumia, de vegades, la finalitat de l'Opus Dei: portar les ànimes a Jesucrist, a través de la intercessió poderosíssima de la Santíssima Verge, ben units al Sant Pare, cap visible de l'Església. De la mateixa manera que «un de sol és Déu i un de sol també el mitjançer entre Déu i els homes: Jesucrist home» (1Tm 2,5), tota salvació ve per l'Església que és el Cos de Crist, de qui el Romà Pontífex n'és el Vicari a la terra, «enviat com a pastor de tots els fidels per procurar el bé comú de l'Església universal i de cada Església» (Conc. Vaticà II, Decr. *Christus Dominus*, n. 2). Per això, els cristians, des dels primers temps han afirmat que *ubi Petrus, ibi Ecclesia, ibi salus*: on està Pere, allí hi ha l'Església, allà hi ha la salvació. A Mons. del Portillo li agradava recordar que «la unió afectiva i efectiva amb el Papa és

condició indispensable de vida i d'eficàcia apostòlica en l'Església. El Senyor ho va assenyalar de manera ben clara: *com la sarment no pot donar fruit per si mateixa si no està en el cep, així tampoc vosaltres si no esteu en mi* (Jn 15,4).

I per romandre en Crist, cal absolutament la unió total amb el seu Vicari a la terra, el Romà Pontífex».

El Servent de Déu va ajudar molts cristians a viure la unió filial amb el Sant Pare mitjançant el seu exemple lluminós d'amor al Papa, que el va portar a gastar-se generosament per estendre el Regne de Crist -*Regnare Christum volumus!*: "volem que Crist regni!", era el seu lema episcopal, i amb la seva predicació incessant: «hem de ser molt romans, pel nostre amor al successor de Pere, que es manifesta en oració i mortificació per la seva persona i intencions, en la fidelitat als seus ensenyaments, i en l'obediència retuda a les seves indicacions». ▲

• L'endemà de la beatificació del fundador de l'Opus Dei (1992)

A MOR FILIAL AL BEAT JOAN PAU II

Una qualitat patent en don Álvaro era el seu amor profund i filial vers el Sant Pare

• Primera audiència amb el Papa Joan Pau II (1978)

“Crist. Maria. El Papa. No acabem d’indicar, en tres paraules, els amors que compendien tota la fe catòlica?”. Aquestes paraules de sant Josepmaria van influir profundament en Mons. Álvaro del Portillo des que va conèixer l’Opus Dei. L’amor filial i l’adhesió al Romà Pontífex -fos qui fos la persona que ocupés la Càtedra de Pere en cada moment- van marcar el seu afany de servir Déu al llarg de la seva vida.

La seva unió amb el Sant Pare, filial i sincera, es manifestava de moltes maneres: resava diverses vegades al dia per la seva persona i intencions, especialment en la Santa Missa,

en converses i cartes, demanava freqüentment als fidels de l’Opus Dei i a moltes altres persones que preguessin i oferissin mortificacions pel Vicari de Crist; rebia els ensenyaments pontificis amb el desig sincer de difondre’ls.

La veneració pel “Pare comú dels cristians”, com li agradava repetir, es mostrava també en detalls senzills, però que responien a un profund sentit de filiació. Un exemple és la postal que va escriure des de Jerusalem a Mons. Stanisław Dziwisz, secretari del Sant Pare Joan Pau II, el 17 de març de 1994, sis dies abans de la seva mort. En aquesta tar-

geta, li pregava que transmetés al Sant Pare “el nostre desig de ser fidels usque *ad mortem* -fidels fins a la mort- en servei a l'Església Santa i al Sant Pare”.

Durant el Concili Vaticà II, don Álvaro va ser presentat a Mons. Wojtyła per Mons. Deskur, amic de tots dos. No consta que tornessin a veure's fins al 5 de novembre de 1977, data en què l'arquebisbe de Cracòvia va visitar la seu central de l'Opus Dei i va resar davant la tomba de sant Josepmaria. Mons. del Portillo va quedar molt impressionat per la seva qualitat espiritual i humana, i el 16 d'agost de 1978, el Cardenal Wojtyła va acudir de nou a Villa Tevere convidat per ell.

L'endemà de l'elecció de Joan Pau II -17 d'octubre de 1978-, Mons. del Portillo va anar al Policlínic Gemelli per visitar Mons. Deskur, que havia patit un ictus cerebral. En sortir de l'habitació, li van indicar que estava a punt d'arribar el Sant Pare i que havia d'esperar a la planta fins que el Sant Pare deixés l'edifici. En abandonar l'habitació del malalt, Joan Pau II va veure don Álvaro i es va dirigir cap a ell per donar-li una abraçada. El Servent de Déu va rebre amb gran alegria aquesta manifestació d'afecte.

El 19 d'octubre, va voler tornar amb oració aquesta mostra d'afecte i va anar en peregrinació a La Mentorella, un santuari dedicat a la Verge molt freqüentat pel Papa, per resar pel Sant Pare. Des d'allí va escriure una postal a Joan Pau II i l'endemà una carta per dir-li que podia comptar amb els milers de Misses que diàriament ofereixen els fidels de l'Opus Dei per les intencions de qui fa cap a l'Obra, i que ell dirigia cap a la persona del Vicari de Crist. Com a resposta, Joan Pau II

el va convidar a una audiència privada. Va ser una entrevista afectuosa: la primera de nombroses trobades.

Una de les tasques de Mons. del Portillo com a primer successor de sant Josepmaria era que l'Opus

Dei rebés la configuració jurídica definitiva, desitjada i preparada pel Fundador. Amb data 28 de novembre de 1982, el Sant Pare Joan Pau II, mitjançant la Consti-

- Postal enviada al secretari del Beat Joan Pau II des de Jerusalem
- Primera audiència amb el Papa Joan Pau II (1978)

• Don Álvaro i l'actual prelat de l'Opus Dei rebuts pel Papa el 1983

tució apostòlica *Ut sit*, va erigir l'Opus Dei com a Prelatura personal i va nomenar Prelat Mons. Álvaro del Portillo. El 6 de gener de 1991, li va conferir l'ordenació episcopal a la Basílica de Sant Pere. No es tractava només d'un reconeixement cap a la seva persona, sinó d'una cosa molt congruent amb la peculiar missió que correspon al prelat de l'Opus Dei a l'Església.

La beatificació de sant Josepmaria va ser un altre gran esdeveniment en la vida de Mons. Álvaro del Portillo. Amb profunda gratitud a Déu, el 17 de maig de 1992, va escoltar la fórmula de beatificació de llavis del Papa Joan Pau II. L'endemà, per concessió del Sant Pare, va celebrar la Santa Missa d'acció de gràcies a la mateixa plaça de Sant Pere, amb la participació de centenars de milers de pelegrins. Acabada la ce-

rimònia, visiblement emocionat, va poder felicitar el Papa que celebrava en aquell dia el seu 72è aniversari, i agrair la seva mostra de deferència amb el nou Beat i amb l'Opus Dei.

També va constituir motiu d'agraïment, la paterna sol·licitud amb què Joan Pau II va acollir cada any els participants del Congrés Universitari UNIV durant la Setmana Santa. Eren reunions de caràcter familiar, al *Cortile di San Damaso* o a l'Aula Pau VI, en les quals el Sant Pare gaudia d'un moment de descans, i estudiants dels cinc continents escoltaven amb devoció la paraula del Vicari de Crist.

Mons. del Portillo va secundar sempre, amb promptitud, les iniciatives pastorals del Beat Joan Pau II: així, per exemple, va animar els fidels de la Prelatura a seguir fidelment les

decisiones del Sant Pare per a l'impuls a la Nova Evangelització el 1985; per suggeriment del Papa, va expandir la tasca de l'Opus Dei per diversos països d'Escandinàvia i Àsia central; va procurar que es convidés molts estudiants a les Misses que Joan Pau II celebrava cada any per als universitaris, i que nombrosos sacerdots de la Prelatura administressin el sagrament de la Penitència durant aquestes cerimònies; va procurar que la participació dels fidels en els viatges del Papa pel món fos molt calorosa; es va fer altaveu d'iniciatives pontificies per la pau o per l'ecumenisme, etc.

Per complir un desig de sant Josepmària, Mons. Álvaro del Portillo va promoure l'Ateneu Romà de la Santa Creu, avui Universitat Pontifícia de la Santa Creu. També va donar suport al Card. Caffarra en la posada en marxa de l'*Istituto Giovanni Paolo II* i en la defensa de la doctrina de la Enc. *Humanae Vitae*, de Pau VI, ja que veia que eren desitjos del Romà Pontífex.

Més enllà de l'afinitat humana amb el Beat Joan Pau II, aquesta sintonia procedia de la seva profunda visió de fe: el Sant Pare és el vicecrist. Per això, preparava totes les seves trobades amb el Romà Pontífex amb molta pregària, i es commovia en les audiències o quan era objecte d'una manifestació d'estima per part del Sant Pare. Amb el mateix esperit, desitjava rebre la benedicció papal i freqüentment la demanava abans d'emprendre un viatge apostòlic, per transmetre-la a les persones amb qui es trobaria.

La matinada del 23 de març de 1994, el Servent de Déu va lliurar santament la seva ànima a Déu. Poques hores abans, havia tornat a Roma després d'una peregrinació a Terra Santa. A dos quarts de set del matí, Mons. Echevarría, llavors vicari general de l'Opus Dei, va trucar per telèfon a Mons. Dziwisz, per demanar-li que informés a Sa Santedat de la mort de Mons. del Portillo. Immediatament, el Beat Joan Pau II va fer saber que oferiria la

Missa que es disposava a celebrar en sufragi de l'ànima del prelat de l'Opus Dei.

Aquella mateixa tarda, el Sant Pare va anar a resar a la capella ardent, on es va aturar en profund recolliment. Se li va oferir resar un respons, però va preferir incoar la *Salve Regina*, seguida de tres Glòries i les invocacions *Requiem aeternam dona ei, Domine* i *Requiescat in pace*. Aspergí les restes de don Álvaro amb aigua beneïda i es va agenollar de nou en oració. Abans de sortir, el Sant Pare va impartir la seva benedicció als fidels presents.

Mons. Echevarría li va agrair en nom de l'Opus Dei aquesta prova de profunda benevolència. El Beat Joan Pau II va contestar, en italià, que el considerava un deure: "*Si doveva, si doveva*", van ser les seves paraules. ▲

• Visita del Sant Pare al centre ELIS, Roma (1984)

AVORS DE DON ÁLVARO

Dos cors bategant

El meu marit i jo portem casats gairebé sis anys. Ens vam casar joves: ell en tenia 23 i jo 25. La nostra major il·lusió era formar una família. Des del principi volíem acceptar els fills que el Senyor ens enviés. Va passar un any. En va passar un altre i els nens no arribaven. Vam començar a pensar que potser hi havia algun problema. Ens vam fer les proves mèdiques pertinents però tot estava en ordre. Ja no sabíem a qui acudir, a quin sant resar. Vam visitar molts santuaris marians. La nostra petició era sempre la mateixa: "Dóna'ns un fill, concedeix-nos un fill, si us plau!". (...)

Després de tant pregar per un fill, la fe començava a flaquejar. I jo demanava més i més fe al Senyor, cada dia a la Santa Missa, i me la va concedir. Amb l'estampa de don Álvaro a la mà, vaig pensar de començar una novena. Sabia que Déu volia que el meu marit i jo estiguéssim units i li vaig demanar al meu marit que la resés amb mi. Els dos vam resar la novena a don Álvaro amb moltíssima fe. Quan va arribar el moment, ens vam fer la prova d'embaràs i va donar negatiu. Dos dies més tard, i sense saber que era el 23 de març, dia en què don Álvaro se'n va anar per sempre amb el Senyor, (...) la prova va donar positiu! Amb prou feines podíem creure'ns-ho. El primer que vam pensar és que hi havia algun error. Al cap de poc vam tornar al metge, i vam veure amb els nostres propis ulls que el regal que ens venia del cel era doble, ja que hi havia dos cors bategant: esperàvem bessons!

C. M. R. (Espanya)

Durant la tempesta de neu

Els meus pares resen per mi i per la meua família cada dia. Són pares de 7 fills, avis de 32, i besavis de 7. (...) Van rebre una estampa [de don Álvaro] d'un vell amic i el dia que van començar a resar-la va ser quan va succeir el miracle. Havien demanat pel benestar financer de la meua família, però el miracle va arribar d'una altra manera. Tinc dos nens petits. El més gran té ara 9 anys, però llavors en tenia 4.

Estava malalt amb febre molt alta. Vaig decidir portar-lo al nostre pediatre que és a 20 minuts. A fora, feia una forta tempesta de neu.

Vam baixar a una autovia i a meitat del camí el meu fill, que estava darrere assegut a la cadireta, va començar a patir una crisi epilèp-

tica. Mai no havia vist ni sentit res sobre una crisi febril i no vaig entendre què passava.

Ell cridava i tenia convulsions. Vaig començar a cridar i intentava arribar-hi. Hi havia cotxes en els dos sentits i m'adonava que no estava prestant atenció a la direcció, només intentava agafar-lo. Ell va quedar inconscient i vaig pensar que s'havia mort. Vaig agafar el meu telèfon mòbil, que sabia que estava sense bateria, i vaig trucar de totes maneres al 911.

Patia mentre vaig estar connectada al 911 durant 20 minuts. La majoria dels telèfons tenen una reserva d'energia per a les emergències però no creia que durés tant.

El meu record és una mica borros però sé que tot i que havia cotxes al voltant de nosaltres, no vam tocar amb ningú i ningú va xocar contra nosaltres. Tampoc vaig donar una virolla ni res d'això. Vaig ser capaç d'arribar al lloc on l'ambulància podia arribar amb seguretat.

Les crisis febrils no són serioses però jo no ho sabia llavors. Penso que va ser don Álvaro qui em va ajudar a arribar sense accidents a on necessitava. El meu fill es va restablir i vam tornar a casa aquell mateix dia.

P. T. G. (Estats Units)

Bloquejat a Londres

Fa uns mesos em vaig quedar bloquejat a Londres perquè un núvol de cendra volcànica va provocar que es cancel·lessin tots els vols a Europa.

Passats uns dies, quan els vols van recomençar una altra vegada, vaig intentar canviar el meu però va resultar més difícil del que s'esperava; el número d'atenció al client de la meua companyia aèria estava sempre ocupat i, després d'uns segons, la trucada es tallava per la qual cosa ni tan sols podia quedar a l'espera.

Al final vaig aconseguir contactar i em van dir que havia de trucar a un altre número per alguna raó que no recordo. L'altre número també estava ocupat.

Vaig resar l'estampa de don Álvaro demanant-li que arreglés el problema com més aviat millor. Vaig tornar a l'escriptori, vaig buscar més informació a la pàgina web de la companyia i vaig trobar un número que no havia vist abans. Vaig pensar que era per altres gestions, però hi vaig trucar i tot va anar com la seda. Immediatament la dona que m'atenia a l'altre costat de la línia em va oferir un bitllet per a l'endemà. El dia del vol, camí de l'aeroport, vaig trobar més dificultats: el metro de Londres estava parcialment detingut per obres de manteniment, inclosa la línia que havia d'agafar.

Em vaig posar molt nerviós perquè no em sobrava gaire temps i tinc experiència que agafar un altre recorregut pot causar un retard considerable. De nou vaig sol·licitar ajuda a don Álvaro. Al final la ruta alternativa va funcionar molt bé i vaig arribar a temps a l'aeroport. Gràcies, don Álvaro, per la teua ajuda!

O. J. (Finlàndia)

Perquè li dóna la gana

Amb el meu marit tenim una bella família amb 8 fills; sempre els hem tractat d'educar en la fe i l'amor a Déu.

El sisè dels meus fills va fer els 16 anys i va començar la rebel·lia espiritual. Si bé sé que l'adolescència és una etapa d'interrogants en tots els aspectes, etapa de crisi, que ajuda a créixer i madurar, també en la fe, em va començar a preocupar quan no només renegava per assistir a la Santa Missa el diumenge, sinó que no volia acostar-se al sagrament de la penitència. Vaig començar a resar a don Álvaro per ell perquè l'ajudés a trobar Déu.

Després d'uns mesos, que a més no van ser gaires, el meu fill es va confessar i va començar a Missa amb nosaltres sense protestar sinó que, quan es queda a la casa d'algun amic el cap de setmana, el porta també a ell!

G. G. (Argentina)

MONKOLE: A FAVOR DE LA VIDA

Una iniciativa sanitària encoratjada per D. Álvaro creix i es desenvolupa a la capital congoleesa

Durant l'últim terç del segle passat, el turó de Mont-Ngafula, a Kinshasa, era un assentament urbà, amb grans mancances materials, però compost per moltes famílies joves amb desitjos de treballar. Les necessitats sanitàries eren evidents i un grup de metges va decidir emprendre l'aventura de l'Hospital Monkole. "Monkole", en llengua lingala, és el nom d'un dels arbres més bells de la selva equatorial africana: al llarg de l'any, les seves fulles passen del vermell al groc, a través d'un intens color verd maragda. Don Álvaro, durant la seva estada a Kinshasa el 1989, va animar

els pioners en els seus afanys i, encara que no va poder acudir físicament al terreny on s'estava construint, va assegurar en diverses ocasions que resava pel futur consultori. En els anys successius, no va deixar d'impulsar i sostenir amb la seva pregària el desenvolupament de Monkole. L'abril de 1991 va començar l'activitat clínica. En l'actualitat, el Centre Hospitalari Monkole s'ha especialitzat en tres àrees d'importància cabdal per al nostre país -maternitat, pediatria i malalties infeccioses-, i és un punt de referència nacional en matèria d'higiene, cures intensives

pediàtriques, bioètica i formació continuada dels metges. El percentatge de pacients amb escassos mitjans econòmics és molt elevat respecte al total. El juliol de 1997, Monkole ja disposava de 25 llits i es va posar en marxa l'activitat quirúrgica. El 2005, va començar el pla *Lutte contre le Sida*, en 2006, el *Dépistage neonatal de la Drépanocytose*, i el 2009, els *Soins de Santé Primaire*. L'1 de maig de 2009 es va inaugurar el *Centre Chirurgical et Consultations*.

Actualment, l'hospital té un servei de cuina, bugaderia, esterilització, farmàcia, banc de sang, quiròfan, radiologia i cures intensives pediàtriques. Kinshasa té uns cinc milions d'habitants i els barris extrems presenten moltes insuficiències sanitàries. Monkole ha establert sucursals en tres d'aquestes zones, en les quals ofereix assistència mèdica ambulatoria, cursos d'alfabetització i altres iniciatives formatives. Es calcula que l'acció de Monkole, a més dels 140.000 habitants de Mont-Ngafula, arriba a més de mig milió de persones. L'Escola d'infermeria ISSI (*Institut Supérieur en Sciences Infirmières*) està associada al Centre Hospitalari Monkole. Va ser aprovada pel Ministeri d'Educació Nacional el gener de 1998. Els estudis duren tres anys i de les seves aules surten infermeres amb una preparació professional a nivell europeu. El 1995, els metges de Monkole van començar a impartir cursos de formació postgrau per a col·legues més joves. Com a fruit d'aquesta tasca ha sorgit el CEFA (*Centre de Formation et d'Appui sanitaire*), que ofereix ensenyament postuniversitari i, des del 2000, té seu i personalitat jurídica pròpies. El 2007, va començar la construcció del *Centre Hospitalier Mère et Enfant* que tindrà 150 llits. Gràcies a l'esforç de tants congoleesos i als ajuts d'organitzacions benèfiques, l'arbre de Monkole podrà multiplicar el seu servei a la societat congoleesa. ▲

ORACIÓ

per a la devoció privada

*Déu Pare misericordiós,
que concedíreu al vostre servent Álvaro, Bisbe,
la gràcia de ser un Pastor exemplar en el servei
a l'Església i fill i successor fidelíssim
de sant Josepmaria, Fundador de l'Opus Dei:
feu que jo sàpiga també respondre
amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana,
transformant tots els moments i les circumstàncies
de la meua vida en ocasió d'estimar-vos,
i de servir el Regne de Crist;
digneu-vos glorificar el vostre servent Álvaro
i concediu-me per la seva intercessió
el favor que us demano...
(demani's). Amén.*

Pare nostre, Avemaria, Glòria.

De conformitat amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no s'intenta prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

Aquest Butlletí es distribueix gratuïtament.

Si desitgeu rebre'l podeu demanar-lo a:

Prelatura de l'Opus Dei.

Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

Si desitgeu ajudar amb almoines a les despeses d'edició d'aquesta publicació, podeu enviar els donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei. Oficina per a les Causes dels Sants, per gir postal o per transferència al c/c. número 0182-4017-57-0018820005, del BBVA, Agència Urbana del carrer Diego de León, 16. 28006. Madrid.

De conformitat amb la legislació sobre protecció de les dades personals, es garanteix la possibilitat de demanar la cancel·lació del propi nom a l'adreça del Butlletí, enviant un correu electrònic a ocs@opusdei.es, o bé per correu a:

Prelatura de l'Opus Dei.

Oficina per a les Causes dels Sants, carrer Diego de León, 14. 28006. Madrid.

En cas de no trobar el destinatari, torneu-lo al remitent.

Director responsable:

José Carlos Martín de la Hoz

Imprimatur:

+Mons. Javier Echevarría,
Prelat de l'Opus Dei

Idea gràfica: MCM S.r.l. – Firenze
Dep. Leg.: B.42.418-2009
Impremta: Durero Packaging, S.A.
Sant Fruitós de Bages.